

DOXOLOGIA

Revista bianuală a Parohiei Sfântul Nicolae Zürich
Data apariției: Duminica Floriilor, 17 aprilie 2011

**Mulțumim călduros familiei princiare Sturdza
pentru imprimarea gratuită
a Revistei inaugurale 2011**

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich
Wehtalerstrasse 451
CH-8046, Zürich
c/o Pfarrei St. Katharina
Pentru informații suplimentare:

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU
Tel./Fax: +41 52 3435491
Natel: +41 76 5120452
E-Mail: r-enoiu@gmx.ch
www.bor-zh.ch

Slujbele se săvârșesc în Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich

Coordonate itinerariu:

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu Tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația Radiostudio, iar din această stație cu troleibuzul 32 (în direcția Holzerhurd) și se coboară la stația Einfangstrasse (care se află în fața Bisericii), sau

Cu automobilul: de pe autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Ausfahrt Zürich-Affoltern“ (61), apoi se ajunge chiar pe Wehtalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Donații pentru biserică se pot face în favoarea:
IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 0
Rumaenisch-Othodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus
Germaniastrasse 11, 8006 Zuerich
Konto: 80-500-4

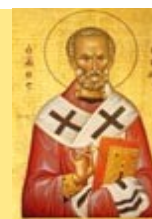
Școala Parohială: I-a, II-a, III-a Duminică din lună, orele 10.00
Contact: Eleni Regli, elenireglib@hotmail.com

Colegiul de redacție:

Eleni Regli
Pr. Romică-Nicolae Enoiu
Ne bucurăm de colaborarea altor membri
ai parohiei în numerele următoare.

Anul I

Nr. 1
APRILIE
2011

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

Hristos a înviat !

«Bindecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste noi toți!»

În Biserica Ortodoxă credinciosul are posibilitatea să-L preamărească pe Dumnezeu în diferite moduri: prin cuvântul rugăciunii personale, prin participarea liturgică, prin lectura duhovnicească, prin cinstirea icoanei, prin viețuirea curată, prin iubirea semenilor și prin fapta cea bună. Existența unei parohii, adică a unei comunități organizate și canonice, ajută însă la realizarea comuniunii celor de o credință și un neam, oferindu-le posibilitatea exprimării identității. Se cuvine să ne amintim, că marele savant geograf și pedagog creștin Simion Mehedinți († 1962) spunea: **"Un popor și un individ atâta valorează, cât au înțeles din Evanghelie"**. De aproape zece ani românii din Zürich și împrejurimi au șansa viețuirii în Hristos pe aceste meleaguri, întâlnind rugăciune obștească în limba străbună și dând mărturie despre valorile spirituale creștine ortodoxe într-o lume majoritar protestantă.

În biserică se propovăduiește permanent Cuvântul lui Dumnezeu, ce se cuprinde în **Evanghelie** (Vestea cea Bună) și toți credincioșii trebuie să aducă **Doxologie** (cuvânt de laudă) Creatorului. Să fim mereu conștienți, că toate cele pe care le avem, viață, sănătate, inteligență, bogăție materială sau spirituală, împliniri profesionale sau familiale, sunt darurile lui Dumnezeu către noi și cu smerenie suntem datori să-I mulțumim.

Parohia noastră din Zürich ne oferă spațiul duhovnicesc necesar, atât pentru regăsirea și împlinirea noastră spirituală, cât și pentru apropierea și comuniunea cu frații de o credință. Pe lângă mijloacele de comunicare utilizate până în prezent, începem la Praznicul Învierii Domnului din acest an și redactarea unei reviste parohiale, care să reprezinte un nou mijloc de catehizare și informare.

Bindecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste noi toți, cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni!

Preot paroh Romică-Nicolae Enoiu

Foto: Vera Markus

DOXOLOGIA Cuprins **Aprilie 2011**

Cuvântul Preotului Paroh	2
Pastorală IPS Mitropolit Iosif	3
Imn al Învierii	4
Despre Sfânta Taină a Cununii	5
Taina Sfântului Botez	6
Școala Parohială Sf. Nicolae	7
Rugăciune la Răsăritul zorilor	8
Glasul lăuntric	9
Pagina învățăcelului	10
Cuptorul Învierii	11
Impresum	12

Să nu dăm pradă uitării...

Unii ne aflăm de o viață în Țara Cantoanelor, alții suntem poposiți doar de un sezon sau de câteva ceasuri. Sau suntem doar în trecere spre alte limanuri ale vieții, dar ce ne unește, aici și acum, este Casa Domnului și Rugăciunea dimpreună la Parohia Sf. Nicolae. Suntem cu toții conștienți de greutățile, cerințele stringente ale cotidianului vieții, care nu rareori ne împiedică, pe mulți dintre noi, să fim mai prezenți, să fim mai implicați în viața bisericii. În același timp, sunt de nelăsat uitării munca, devotamentul și contribuția aceluia care au făcut posibilă continuitatea locului care, de-a lungul timpului, ne-a oferit și ne oferă într-un mod cu totul mărinimos, confortul sufletească, liniștea și sprijinul interior cât și prilejul celebrării și marcării cum se cuvine, după rânduială, a celor mai importante Taine ale vieții creștine: Botezul, Cununia, Maslul, Împărtașania, Înarmorantarea. Treaptă cu treaptă, pas cu pas, de mână împreună pe Scara Mântuirii. Aducem doxologie Domnului Nostru pentru nemărginita Milostenie, și mulțumire celor ce susțin această continuitate.

Eleni Regli

Cuptorul Învierii

Basmul „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte”, cântat în pas psaltiric de înțeleptul meu tată, și mereu răstălmăcit împreună în serile târzii, îl retrăiesc aievea în fiecare an, dealungul săptămânii Patimilor, cu fruntea aplecată și sufletul dospit de mărturisirea credinței. Era credința lui. Dumnezeu să-l țină între sfinți. Purta el, bunul, o credință tainuită, ferecată în sipetul milosteniei jertfelnice, păzită de ispitele slavei deșarte. Basmul nostru trebuia să aibă un altfel de sfârșit. Înțelegeam să ne întorcem la colbul din palmele Domnului, dar sufletul să fie pe scara Mântuirii, iar lacrimile pierderii moșilor noștri pe acest tărâm să fie bucuria fășteilor scării, căci la capătul lor ne regăseam cu ei întru Domnul. Cuprindeam cu mintea colbuirea trupului, dar ne rugam pentru reșezarea întinerită a sufletului în Mântuire. Și așa mi-a fost să înțeleg rostul vieții dăruită de el și domnița mea mamă (...).

În Postul cel Mare al Sfântului Paște caut de când mă știu, iarăși și iarăși, același drum înapoi spre izvoarele viețuirii mele, precum făptura din basm. Cărările se încurcă mereu pentru că de fiecare dată nu mă pot hotărî, la care dintre cuptoare să-mi rumenesc pâinea Învierii. Și aici nu mă gândesc neapărat la celălalt basm, plin de înțelepciune și profunzimi teologice – „Fata babei și Fata moșului” – basm drag acum flăcăilor mei, ci la cuptorul de pamânt, întâlnit mereu de lumina copilăriei și adolescenței mele. Sufletul frânt își caută mereu pita dospită și coaptă la flăcările lui. Dar la care din ele? Căci numărul lor a crescut cu trecerea anilor. Cel din Partizani, Maliuc, Mila 23, Tulcea? La cel din Galații Bistriței, Prundul Bărgăului sau cel din

mahalaua târgului Focșani? Sau la cel din Cairo, Edinburgh, Dunblane? Cel din Sanaa, Alep, Malula, Basra sau Toronto? Mai la-ndemână ar fi cel din Tiefenbach sau Guarda, aici în inima Alpilor.

Pentru că ne aflăm în plin Prier, iar pentru delta și luncile Dunării a venit vremea revărsărilor de preaplina zăpezilor stârmit de primăvara mieilor, îmi voi opri bătaia genelor la șuvoirea Dunării. Acolo a început să cernă făina amintirilor.

În fiecare primăvară Dunărea își cere dreapta zeciuală pentru împropătarea fecundelor lunci și mai ales pentru renașterea mirificului Deltei. Numai că, în lăcomia ei năstăpănită, Dunărea jertfește vremelnice visterii: case, grădini, hambare. Și tot așa, în fiecare an, la vremea salciei înflorite, pornea bunul meu tată la constatări de pagube și evaluări de daune prin satele deltei pustiite

de ape. Necazul omului păgubit era bucuria mea necoaptă de copil. Ce era mai interesant pentru mine la acea vreme, pe lângă sufocantele ore de școală, decât să petrec minunatele clipe la umbra sfătoșului meu tată? Învățam de la el să măsoar case, grădini, să evaluez pagube, dar mai ales încercam să deslușesc taina dragostei duhovnicești răbdări a smeritului meu tată în fața mărturisirii pătimăse a păgubașilor creștini. „Podul de piatră s-a dărâmat/A venit apa și l-a luat!” avea pentru mine în sfârșit o logică: “Vom face altul pe râu în jos/Altul mai trainic și mai frumos!”

Apa-i păgubea pe oamenii Deltei, de masă, casă, de animalele ogradei, lotci, năvoade, setci și tot rostul gospodăriei. Dar cel mai cumplit: le jertfea CUPTORUL. Și venea ziua Învierii. Nici vorbă de cumpărat cozonac din târgul Tulcii. Masa lacustră a acestor creștini, încercați de îngerul Dunării, plângea după cuptorul obștei. Așa mi-a fost dat, să văd pentru prima oară în viață cum răsare din apă un cuptor de lut sprijinit pe prăjini de salcie și împodobit de Florii cu mierea florilor salcâmului pontic. Săptămâna Patimilor avea gustul ridicării dulci de baltă, iar așternutul patului, așezat pe butuci, la două palme de apa adusă de Dunăre, mângâia cu blândețea mirungerii Maslului în amintirea Sfântului meu Botez. Noaptea Învierii era mereu un început. Casa Domnului, inundată de răsufierea Dunării, sfințea Altar în fața cuptorului zidit din credință și lutul stufărișului. În jurul lui obștea creștinilor înălța laudă Domnului. Și cu nemărginită și nestăvilă nădejde în ajutorul LUI, își organizau vrednicii frățește claca pentru ridicarea caselor și reamenajarea grădinilor până la Rusalii. Nu despăgubirile bănești alinau suferința pagubelor, ci credința lor dimpreună zidea temelii unui nou început.

După Rusalii venea vremea libelulelor și pescuitului liber. Iar pentru mine începea vacanța mare cu zburdălniciile ei (...).

Așa a rămas Noaptea Învierii mereu un început, pentru moșii mei, pentru blajinul meu tată, pentru mine și celor ce-mi vor urma.

Când rostim Crezul Bisericii, sfredelind sufletul în noaptea de Paști, cu feștila aprinsă în palmele rugăciunii, pregătiți să ne împărțăm, nu uităm că viața noastră are numai acest sens al Învierii. „Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat!” (Galateni 3, 27). Eu îl regăsesc mereu la un Cuptor. La cel dintâiu’.

(...) Sunt povești din aluatul Tulcei, poarta străbună a Deltei Dunării, pentru urmașii mei; Tulcea românilor podgoreni, grădinarilor bulgari și ruteni, pescarilor lipoveni, sobarilor haholi, băcanilor greci și armeni, dantelăreselor evreice, cofetarilor turci, căraușilor tătari, hamalilor din port, cu care la cinci ani cugetam la trecerea apelor și le admiram în taină smerenia, și a câtor alți și alți vrednici și minunați oameni. Mirosul chereștei adusă de șlepurii pe Dunăre și mai ales sirena Fabricii de chereștea, de mult dispărută, îmi măsoară câteodată și astăzi tactul ceasurilor de lucru. Livezile de nuci, aleile cu tei, plecaciunile salcânilor, sărutarea duzilor sunt numai câteva comori pontice de la poarta creștină – Dobrogea – deschisă nouă de Sfântul Apostol Andrei. Credința neștrămutată o port în bucuria neferecată a sufletului, împărțând-o însoțitorilor pribegiei mele.

PAGINA ÎNVĂȚĂCELULUI

Plăieșii și Domnițele din Zürich

Au crescut între vreme. În toamnă se împlinesc patru ani. Cei mari dau semne de neliniște adulmecând precum mînjii aerul tare al dimineților, sorbind roua adolescenței. Grijiile școlii, alegerea timpurii a unei școli de meserii, ritmul alert al cursurilor gimnaziale le răpesc ceasurile de zăbavă și cugetare. Dar vine Duminica. Ne adunăm cu mic și mare și finem sfat, cu cântec, joc și poezie brodate în borangicul tainelor Sfintei Scripturi. De ce Darwin, dacă-l știm pe Iisus? De ce neapărat să învățăm limba română, când e mai comod să renunțăm la ea? De ce Aristotel și nu Platon? De ce se folosesc cifrele romane? De ce Sf. Pavel a venit așa târziu la apostoli? - Boccețuțe pline de întrebări și frământări revarsă scoicile măcinând în taină perle. Aceștia sunt Plăieșii Vlășiei și Domnițele Moldovei strămutați la poalele Alpilor. Lucrarea Sfântului Duh îi așează de fiecare dată în ferecătura icoanelor școlii, iar dascălul lor le urmărește inițierea în tainele vieții ortodoxe. (ER)

Mărturii Frecventez școala parohială din 2007 și încerc să fiu cât de des cu puțință prezent. Aveam 9 ani. Consider că școala este foarte necesară pentru noi, copiii, cei care dorim să ne perfecționăm exprimarea în limba română, să învățăm din tainele credinței. Mie îmi place, pentru că studiem și gramatică. Mai ales orele de istorie și artă, cînd aflăm despre personalitățile civilizației românești. La geografie aflăm multe lucruri din geografia lumii. Putem discuta orice subiect cu profesoara noastră.

Constantin, 13 ani

Rezolvați:

2 = 5
4 = 15
6 = 20
8 = 30
10 = 50
15 = ?

Eu vin la școală de 4 ani. Școala de duminică îmi folosește ca să învăț mai multe despre Dumnezeu și credință, să învăț bine gramatica limbii române. Îmi place mult cînd ne uităm la un film sau cînd facem gramatică, cînd ni se povestește de Iisus și cînd trebuie să desenăm. Daria V., 13 ani

Ghicește, ce personalitate istorică se ascunde în spatele acestui detaliu de portret? Țepeș, Mircea cel Bătrîn, Cantemir, Ștefan cel Mare, Al. I. Cuza, Mihai Viteazul, Brâncoveanu?

„Am adunat valori, vom trăi.
Nu am adunat valori, vom muri!”
Antonie Plămădeală

La revedere Daria și Briana! Prezența voastră a fost dar de bucurie!

Colorați următoarele pătrate: A2, A4, A6, B1, B2, B3, B5, C2, C4, C6, D1, D3, D5, E2, E4, E6, F1, F3, F5. Ce text din Sf. Scriptură apare?

	1	2	3	4	5	6
A	SLUJITOR	CARE	DOMNUL	VA VREA	IISUS	SA FIE
B	MAI	MARE	INTRE	NADEJDE	VOI	DRA-GOSTE
C	BUCURIE	SA FIE	IN CER	SLUJITOR	INGER	AL VOSTRU
D	SI	RAI	CARE	UCENIC	VA VREA	INIMA
E	TOMA	SA FIE	MATEI	INTAI	TADEU	INTRE VOI
F	SA FIE	PRIETEN	TUTUROR	UNDE	SLUGA	VESNIC

În Postul Paștelui Parohia noastră ajută copiii din Delta Dunării. Și noi? Cum putem ajuta și noi?

Sfântul Ioan Casian și Copiii Deltei

Acest Cuvios Părinte de neam străromân s-a născut în anul 365 de la Hristos-Domnul, în Dobrogea, numită pe atunci Sciția Mică, într-un loc ce-i păstrează azi numele, „podușul Casian” și „peștera lui Casian”. Însușit de o arzătoare sete de desăvârșire duhovnicească, renunță de tânăr la atracțiile deșarte ale vieții lumești și pleacă la Locurile Sfinte însoțit de prietenul său Gherman, frate nu prin naștere, ci în duh. Așa au ajuns amândoi călugări într-o mănăstire din Betleem. Apoi au ajuns la comunitățile din delta Nilului, adâncindu-se de acolo tot mai mult în deșert. Pretutindeni pe unde însingurați, ca să cinstească în ei roadelor lor și pentru a le cere mântuirea sufletului. Aceste lăsate ca o moștenire sfântă în Cuviosul Casian a înzestrat alinarea grijilor, suferințelor, neajunsurilor fără număr, ale copiilor Deltei sub ocrotirea acestui Sfânt dobrogean. În acest an ea serbează un deceniu de slujire diaconal-filantropică, chiar de ziua internațională a copiilor, 1 iunie. Se cuvine să ne amintim, cu precădere acum, în timpul Marelui și Sfânt Post, că milostenia este însoțitoarea rugăciunii și-a-frângerii obișnuitelor poftes. Sfântul Casian a propovăduit cu însuflețire prietenia frățească în Duh. În acest Duh, să sprijinim și noi eforturile jertfelnice ale acestei Asociații, care an de an organizează activități sociale și culturale, menite să aducă bucurie și mângâiere sufletească multor copii vitregiți din Delta Dunării, copii care — după spusele coordonatorilor acestor proiecte — „au uitat să zâmbească”. Copiii școlii parohiale din Zürich s-au angajat, ca până în luna mai, să formuleze o scrisoare de prietenie către copiii Deltei. er

treceau, căutau cu răvnă pe sfinții strălucirea harului și bogăția sfaturi duhovnicești pentru întrebări și răspunsuri vor fi cartea Convorbirilor, cu care Biserica. Asociația Casiana pune

SCRISOARE PASTORALĂ LA SFINTELE PAȘTI

« Zis-ai Doamne ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiți cu mândrie, ci să vă plecați spre cele smerite. Beți paharul Meu, pe care Eu îl beau, și veți fi slăviți cu Mine întru Împărăția Tatălui Meu! » (Triod – Canon Sfânta și Marea Luni)

Preacucernice Părinte,
Iubiți frați și surori,

HRISTOS A ÎNVIAT!

Sărbătoarea Luminii celei dumnezeiești răsare în această noapte peste lume - Învieria lui Hristos - și ne umple din nou sufletele de credința că Hristos înviind, și noi înviem odată cu El. Și venim, iată, toți cei botezați, cu mic cu mare, în Biserică, pentru a ne împărtăși de Învieria lui Hristos, pentru că Biserica, ce își are izvorul cel-de-viață-făcător în coasta împunsă a Mântuitorului, pe Cruce, este Biserica Învierii, a Vieții, a Adevărului ultim al vieții noastre care nu este moartea, ci Viața.

Învieria, pe care astăzi - și de peste 2000 de ani încoace - Hristos o împărtășește lumii în Biserica Sa, este și a noastră, creștinul fiind omul Învierii, omul înviat. Căci de la Învieria Fiului lui Dumnezeu moartea nu mai are stăpânire asupra omului și asupra vieții lui. Străin lucru vor spune unii, pentru că toți murim, suferim toți, fără excepție, din cauza morții, de care ne este frică și care este imposibil de evitat: cum putem deci spera ca moartea să fie învinsă? Încă înainte de Sfințele Patimi, Hristos ne-a încredințat de propria noastră înviere, prin învierea lui Lazăr - cel mort de patru zile (cf Ioan 11, 39). A înviat și pe fiica lui Iair (Marcu 5, 38-43 ; Luca 8, 49-56) și pe fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11-17), încredințându-ne că El este Cel care dă viața. Astăzi ne cheamă din întunericul acestei lumi, în Biserica Sa: **VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ!** Ne cheamă să trecem de la întuneric la lumina vieții, de la întunericul morții care încearcă să ne stăpânească, la lumina vieții celei veșnice. Hristos ne cheamă la Paștele Lui - trecerea, ridicarea din moarte - care devin pentru noi DARUL Său cel mai presus de orice dar, care devin prin El Paștele nostru - în care El ne trece, ne ridică din « stricăciune întru nestrăicăciune... », ne îmbracă trupul « muritor întru nemurire » (I Corinteni 15, 53).

Învieria, Viața, Lumina, Nestrăicăciunea, le primim astăzi prin Învieria Fiului lui Dumnezeu în Biserică, «...care este Trupul Lui », al cărui cap El este. Iar noi toți le-am primit, prin botez, în care ne-am îmbrăcat cu Hristos, Cel mort și înviat (Romani 6, 3-4). Aceasta este credința noastră, că Dumnezeu, pentru multa Sa Iubire, «pe noi cei ce eram morți în greșalele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos... și împreună cu El ne-a sculat (ne-a ridicat, ne-a înviat) și împreună ne-a așezat cu El întru ceruri... » (Efeseni 2, 4-5).

Biserica este locul în care primim, locul în care începe și se lucrează apoi, învierea noastră, este « laboratorul învierii » (cf. Sf Maxim Mărturisitorul). Numai în Hristos și în Biserica neînnoim viața. În niciun alt loc nu putem primi Lumina, decât de la Hristos în Biserica Sa, și aceasta este Lumina mântuitoare, salvatoare, Lumina pe care întunericul acestei lumi nu o poate cuprinde, nu o poate ascunde.

În Biserică Crucea și Învieria lui Hristos sunt nedespărțite, prin amândouă făcându-ni-se cunoscută iubirea lui Dumnezeu Tatăl și cea a lui Dumnezeu-Fiul care pătimește pentru noi și împreună cu noi învie pentru ca și noi să înviem. « ...Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Căci precum în Adam toți mor, așa în Hristos toți vor învia. » (I Corinteni 15, 20) În Trupul lui Hristos Cel Înviat, Biserica, omul muritor este altoit în Dumnezeu în mod definitiv, trupul lui însuși este proslăvit de Dumnezeu în Fiul Său Cel înviat și înălțat la cer. Iată cum în Biserică, viața noastră însăși în toate dimensiunile ei, trupești și sufletești, în această lume, capăta o nesfârșită și veșnică atenție, că faptele noastre sunt trecute în veșnicie, așa cum ne spune Hristos, « ... pentru orice cuvânt deșert omul dă socoteală... ». Viața noastră cu Hristos și în Hristos, în Biserică, începe la sfântul Botez, « câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat » (Galateni 3, 27), «...întru moartea Lui ne-am botezat. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții ; căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui. ... » (Romani 6,3 s.u.)

Iubiți credincioși,

În Biserică, viața noastră însăși, aici și acum, devine o pregătire permanentă pentru Înviere. În Biserică în Duhul Sfânt ne facem părtași vieții lui Hristos. « Iar când va veni Mângâietorul, pe care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului Care de la Tatăl porcede, Acela va mărturisi despre Mine. (Ioan 15, 26) « ... Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul... Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti » (Ioan 16, 13-14). Iată, Duhul ne împărtășește în Biserica viața în Hristos; viața lui Hristos ne călăuzește la tot adevărul și la Cel care este Adevărul. Prin Duhul Sfânt suntem părtași Crucii și Învierii

lui Hristos, Adam cel nou. Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: « Căci pentru mântuirea noastră s-au făcut toate. Prin acelea prin care diavolul ne-a biruit, prin acelea l-a biruit Hristos pe diavol. A luat aceleași arme și cu ele le-a doborât. Iată cum! Semnele înfrângerii noastre au fost: fecioara, lemnul și moartea. Fecioara a fost Eva – nu cunoscuse încă pe bărbat când a fost înșelată –, lemn a fost pomul și moartea a fost pedeapsa dată lui Adam.

Iată că aceleași au fost și pricinile biruinței. În locul Evei, Maria; în locul pomului, lemnul crucii, în locul morții lui Adam, moartea Stăpânului. Prin pom l-a biruit diavolul pe Adam; prin Cruce l-a biruit Hristos pe diavol. Lemnul acela, cel dintâi, a trimis în iad, iar lemnul acesta, al Crucii, a chemat din iad pe cei plecați acolo. Lemnul acela, cel dintâi, l-a ascuns pe Adam cel gol, ca pe un rob, lemnul acesta, al Crucii,

L-a arătat tuturor gol pe Biruitorul, pironit în vârful Crucii. Și iarăși, moarte într-o parte și moarte în alta: una a osândit pe cei după Adam, iar cealaltă a înviat cu adevărat pe cei ce muriseră înainte de moartea lui Hristos. "Cine va grăi puterile Domnului și cine va face auzite toate laudele Lui?" (Ps 105, 2). Din muritori am ajuns nemuritori. Am fost doborâți și am înviat, am fost biruiți și am ajuns biruitori.» Suntem părtași vieții Lui cu tot ceea ce suntem noi, inclusiv cu trupul nostru, care a fost răscumpărat și a înviat cu Hristos și în care s-a înrădăcinat o nouă lege, legea vieții, legea Duhului... Duhul ne pregătește pentru învierea cu trupurile noastre la sfârșitul veacurilor. « Iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii și trupurile voastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în voi. » (Romani 8, 11) Prin Sfintele Taine, în Biserică, Crucea și Învierea lui Hristos nu aparțin trecutului îndepărtat, ci prin ele facem același drum cu Hristos și Hristos cu noi. Hristos este, prin Biserică și Sfintele Taine, contemporan nouă și noi Lui.

Iubiți frați și surori,

În Biserică primim și trăim, în Duhul Sfânt, ceea ce Hristos, – viu fiind în Biserica Sa –, a trăit și trăiește cu tot cel ce vine în lume, dragostea Lui nesfârșită pentru tot omul, la care ne îndeamnă. « Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu. » (Ioan 15, 12) În lumea și epoca în care astăzi ne ducem zilele vieții, unii cu bucurii, alții cu întristări, întotdeauna fiind cele două amestecate, faptul de a fi fii ai Învierii este o mare binecuvântare, pentru că avem cea mai de preț bogăție pe care un om o poate avea pe pământ: dragostea lui Dumnezeu în inimă. Nouă ne aparține să o facem lucrătoare, adică să o trăim cu ceilalți oameni. Câtă nevoie de dragoste, de atenție, de prietenie adevărată, de apropiere fără interes, de milă, de întărire, de compătimire, de adevăr, nu avem cu toții astăzi? Și chiar în Biserică, la cel de lângă noi, de aceeași credință, uneori nu o mai găsim. Cu toate că aici le primim de la Dumnezeu pe toate!

În Biserică primim, în Sfintele Taine, în Sfânta Împărtășanie, viața lui Hristos Însuși prin Duhul Sfânt, cu tot ceea ce El a făcut și face pentru noi, primim darul iubirii Lui jertfelnice la care suntem și noi părtași prin El, prin ceea ce El ne-a lăsat prin Cruce și Înviere. Hristos ne spune și nouă astăzi : « Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că pe toate câte le-am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămână, pentru ca Tatăl să vă dea orice veți cere întru numele Meu. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unii pe alții! » (Ioan 15, 13-17)

Rog pe Hristos Domnul Cel Înviat din morți să vă binecuvinteze și, pentru rugăciunile Preasfintei Fecioare Maria și ale tuturor sfinților, să vă călăuzescă spre tot lucrul mântuitor.

HRISTOS A ÎNVIAT !

† Mitropolitul Iosif

Imn al Învierii de Valeriu Gafencu

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veșnicii,
Fortificați biserica creștină
Cu pietre vii zidite-n temelii.

Să crească-n inimile voastre
Un om născut din nou armonios,
Pe sufletele voastre să se-implânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopții bate
Și Iisus coboară pe pământ;
Din piepturile noastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii sfânt.

Veniți creștini, luați lumină
Cu sufletul smerit, purificat;
Veniți flamânzi, gustați din cină,
E nunta Fiului de Împărat.

Glăsuț lăuntric

Viața fiecăruia dintre noi pendulează între două necunoscute, cea a intrării și cea a ieșirii din lumea aceasta. Oricât ne-am strădui noi, învățați sau mai puțin învățați, să înțelegem aceste necunoscute, nu vom reuși să pătrundem prea mult în *taina vieții*, care este cunoscută doar lui Dumnezeu.

Valeriu Gafencu († 1952), cel numit «sfântul închisorilor», spunea: «Ce este **Viața**? E un dar al lui Dumnezeu, dat nouă oamenilor, pentru a ne curăți sufletele de păcat și a ne pregăti prin Hristos, pentru a primi viața veșnică, fericirea eternă.»

Fiind creați după chipul lui Dumnezeu și meniți să tindem către asemănarea cu Creatorul nostru, se impune să fim permanent preocupați de creșterea și îmbogățirea noastră în Dumnezeu. Fericitul Augustin spunea, «ne-ai făcut după chipul Tău Doamne și neliniștit va fi sufletul nostru, până ce se va odihni întru Tine».

Există un *glas lăuntric* în fiecare creștin, care face prezentă acea căutare a divinului, chiar o tensiune spirituală, însă nu la fiecare dintre noi are aceeași intensitate. Sfinții Părinți spun că harul primit la Botez reprezintă

sămânța ce încolțește în fiecare suflet, făcându-l să rămână în legătură cu Dumnezeu.

Se întâmplă deseori, ca noi oamenii să pornim pe căi rătăcitoare, precum Fiul risipitor din Evanghelie (Luca 15, 11-32), uitând și îndepărtându-ne de voia sfântă a Creatorului, dar iubirea cea milostivă a Tatălui creșc ne așteaptă să ne întoarcem și ne dăruiește iertare. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că ușurătatea minții omului, care-l împinge spre păcat, nu trebuie conjugată niciodată cu deznădăjduirea, ci cu pocăința și astfel păcatul are leac.

Omul este înzestrat de Dumnezeu cu libertate de voință și de aceea este responsabil de faptele sale, de acceptarea sau respingerea legăturii cu Creatorul Său. Textul din Apocalipsă (3, 21) este edificator în acest sens, «Iată, stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine». Așadar, ușa are mâner doar pe interior și noi trebuie să ne deschidem sufletele și să-L lăsăm pe Domnul să intre și să ne lumineze cu harul Său.

Din nefericire lumea modernă, în care trăim, este tot mai înstrăinată de Dumnezeu și ne propune «alte valori», care n-au nimic comun cu Evanghelia lui Hristos și care ne sunt prezentate în ambalaje tentante. Cu multă neînțelepciune acceptăm ușor aceste «valori», dintr-o dorință de a fi oameni ai timpului în care trăim și a

demonstra «integrarea» noastră. Astfel de explicații sau justificări denotă însă puținătatea credinței sau înrădăcinarea superficială în Dumnezeu. Omul modern alege mereu viața comodă și invocă cu ușurință scuze, când este vorba de viața spirituală, care presupune osteneală sau nevoiță. Mântuitorul Hristos în predica de pe munte ne avertiza de acest pericol și ne îndemna: «Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la **pieire** și mulți sunt cei care o află. Dar strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la **viață** și puțini sunt cei care o află » (Matei, 7, 13-14). Fiecare om este chemat de Dumnezeu la sfințenie, chiar dacă este supus păcatului și avem suficiente exemple până în zilele noastre, că este posibilă sfințenia. În scopul îmbogățirii noastre în Dumnezeu, contează care este scara valorilor și priorităților vieții noastre și cât suntem de capabili să ieșim din indiferența sau amorțeala sufletească, ce ne robește. Părintele Arsenie Papacioc, marele duhovnic de la Techirghiol, spunea: "nu-i supărat Dumnezeu pe noi atât de mult pentru păcate, cât este supărat că suntem nepăsători". Avem permanent nevoie să fim întăriți de harul Sfântului Duh, pentru a trăi și a ne conforma viața preceptelor evanghelice. În acest sens, trebuie să ne înmulțim rugăciunea zilnică, recunoscându-ne cu smerenie micimea sufletească și cerând ajutorul lui Dumnezeu. Părintele Sofronie Saharov de la Essex spunea într-o rugăciune: «Doamne, prin Duhul Tău Cel Sfânt, învață-mă calea pe care să merg, iar atunci când voința mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări nu mă cruța, Doamne, ci silește-mă să mă întorc la Tine».

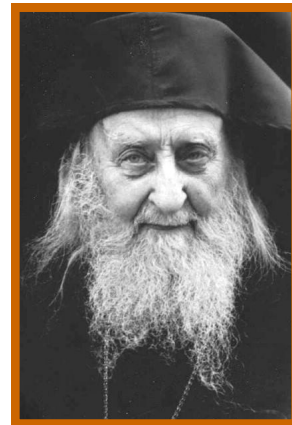
Omul credincios trebuie să fie convins că nimic nu este întâmplător în viața lui și că iubirea lui Dumnezeu se revărsă cu prisosință peste el, chiar și când n-o merită. Trebuie permanent să-L căutăm pe Dumnezeu și să ne străduim să-I facem mai mult loc în viața noastră. Sfântul Apostol Pavel spunea: «Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți. » (I Corinteni 10, 31)

Avem, deasemenea, datoria să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru viața noastră și pentru toate darurile primite, chiar dacă ochii minții și ai inimilor noastre nu le percep întotdeauna. O rugăciune din Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur spune: «Doamne, mulțumim Ție și Unuia-Născut Fiului Tău și Duhului Tău celui Sfânt, pentru toate pe care le știm și pe care nu le știm; pentru binefacerile Tale cele artădate și cele nearătate, ce ni s-au făcut nouă». Amin.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Doamne Cel Veșnic și Făcătorule a toate,
Care în bunătaea Ta cea nepătrunsă m-ai chemat în această viață,
Care ai răvârsat peste mine harul Botezului și pecetea Duhului Sfânt,
Care ai sădit în mine dorința de a Te căuta pe Tine,
Singular și adevăratul Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea.
N-am viață, nici lumină, nici bucurie, nici înțelepciune,
Nici tărie fără numai în Tine, Dumnezeule.
Din pricina fărădelegilor mele nu îndrăznesc să-mi ridic ochii mei spre Tine.
Dar Tu ai spus ucenicilor Tăi:
"Tot ce veți cere în rugăciune cu credință, veți primi!"
Și: "Orice veți cere în numele Meu, voi face vouă"
De aceea, îndrăznind să Te chem:
Păzește-mă de orice prihană a trupului și a duhului.
Învăț-mă să mă rog cum se cuvine.
Binecuvintează această zi pe care ai dat-o slugii Tale nevrednice.
Cu puterea binecuvântării Tale fă-mă în stare să grăiesc
Și să lucrez în toată vremea spre slava Ta
Cu duh curat, cu smerenie, răbdare, dragoste,
Blândețe, pace, curaj și înțelepciune,
Dându-mi de-a pururea seama de prezența Ta.
Doamne Dumnezeule, în necuprinsa Ta bunătaea, arată-mi calea voii Tale,
Și dă-mi să umblu în fața Ta fără păcat.
Tu Doamne, Tu știi cele de care am nevoie.
Cunoști orbirea și neștiința mea,
Cunoști neputința și stricăciunea sufletului meu,
Dar nici durerea și înfrustarea mea nu-Ți sunt ascunse Ție.
De aceea, Te rog, ascultă rugăciunea mea
Și prin Duhul Tău Cel Sfânt învață-mă calea pe care să merg;
Iar atunci când voința mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări
Nu mă cruța, Domne, ci silește-mă să mă întorc la Tine.
Prin puterea iubirii Tale, fă-mă să mă țin cu tărie de ceea ce este bine.
Păzește-mă de tot cuvântul sau fapta care strică sufletul;
De orice porniri care nu găsesc bună-plăcere înaintea Ta
Și-l rănesc pe semenul meu.

Învăț-mă ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc.
Dacă e voia Ta să nu răspund, fă-mă să tac în duh de pace,
Să nu mă înfrustez, nici să-i rănesc pe semenii mei.
Așază-mă în calea poruncilor tale
Și până la ultima mea suflare să nu mă lași să rătăcesc
Depart de lumina îndreptărilor Tale,
Ca poruncile Tale să fie singura lege a ființei mele
Pe acest pământ în veci.
Doamne, rogu-Te, ai milă de mine.
Păzește-mă în înfrustarea și nenorocirea mea
Și nu-mi ascunde calea mântuirii.
În nebulia mea, Dumnezeule, cer de la Tine lucruri multe și mari.
Dar îmi aduc pururea aminte de răutatea mea, de ticăloșia și jostnicia mea.
Miluiește-mă!

Arhimandrit Sofronie Rugăciune la Revărsatul Zorilor

Nu mă depărta de la Fața Ta din pricina nevredniciei mele.
Ci sporește în mine conștiința acestei nevrednicii
Și dă-mi mie, celui mai rău dintre oameni, să Te iubesc pe Tine așa cum ai poruncit:
Din toată inima mea și din tot sufletul meu
Și din tot cugetul meu și cu toată tăria mea: Din toată ființa mea.
Da, Doamne prin Duhul Tău Cel Sfânt,
Învăț-mă dreapta judecată și cunoștință.
Dă-mi să cunosc adevărul Tău înainte de a intra în mormânt.
Ține-mă în viață în această lume ca să-Ți pot aduce pocăință după vrednicie.
Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, nici când mintea mea e oarbă încă.
Când îți va bineplăcea să pui capăt vieții mele,
Dă-mi de veste dinainte ca să-mi pot pregăti sufletul să vină înaintea Ta.
Fii cu mine, Doamne, în acel ceas înfricoșător și dă-mi bucuria mântuirii Tale.
Curățește-mă de toate gândurile tainice,
De toată răutatea ascunsă întru mine;
Și dă-mi răspuns bun la scaunul Tău de judecată.
Doamne, în mare mila Ta și necuprinsa Ta dragoste de oameni, ascultă rugăciunea mea!

(Arhimandritul SOFRONIE — „Rugăciunea—experiența vieții veșnice“)

TAINA CUNUNIEI

A șasea Taină a Bisericii este Sfânta Taină a Cununii, prin care, după făgăduința mirelui și a miresei dată în mod liber în fața preotului, li se împărtășește acestora harul dumnezeiesc, care sfințește însoțirea lor după fire, prefăcând-o într-o desăvârșită și curată legătură duhovnicească, într-o unire pe viață, după chipul legăturii dintre Mântuitorul Iisus Hristos și Sfânta Sa Biserică.
Căsătoria a fost rânduită de însuși Dumnezeu încă în Vechiul Testament. Astfel, în cartea Facerii ni se arată că Ziditorul a toate a așezat căsătoria chiar de la început, prin cuvintele: "Nu e bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere II, 18). El a binecuvântat însoțirea bărbatului cu femeia, zicând: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți" (Facere I, 28). Dar în Noul Testament căsătoria este înălțată și așezată de Mântuitorul Iisus Hristos în rândul Sfințelor Taine. El a cinstit-o prin aceea că a luat parte la Nunta din Cana Galileii (Ioan II, 1-11). Iar de câte ori a găsit bun prilej să grăiască despre căsătorie, El a privit-o ca Sfântă Taină, subliniind importanța ei prin cuvintele: "Pentru aceea vă lasă omul pe tatăl sau și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup, așa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă" (Matei XIX, 5; 6).

Credincios următor întru toate Mântuitorului Iisus Hristos, sfântul apostol Pavel îi îndeamnă pe soți să-și iubească soțiile, precum Hristos a iubit Biserica, iar pe soții să fie supuse bărbatului lor ca Domnului, "pentru că bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este capul Bisericii" (Efes. V, 23). Și încheie prin cuvintele: Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos și în Biserică" (Efes. V, 32).

Asemenea celorlalte Sfinte Taine, și Taina Nunții se săvârșește în biserică, mai potrivit în zi de duminică, după Sfânta Liturghie, când obștea credincioșilor se află în casa lui Dumnezeu. Potrivit poruncii a noua a Bisericii, nu se fac nunți însă în timpul posturilor și în anumite sărbători ale anului. Excepția de la această regulă o poate încuviința numai episcopul. Cununia se încheie pentru întreaga viață a celor ce o primesc; o poate desfăcea numai moartea (Matei XIX, 6; 1 Cor. VII, 10). Doar necredincioșia unuia din soți față de celălalt, o poate desfăcea, căci ea înseamnă nimicirea iubirii curate dintre soți. Soțul nevinovat poate încheia o nouă căsătorie, după desfacerea celei dintâi, așa cum poate face și soțul rămas văduv prin deces.

Formula Sfintei Taine a Nunții este:

"Se cunună robul lui Dumnezeu (*Nume*) cu roaba lui Dumnezeu (*Nume*), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin", săvârșitorul ei fiind episcopul sau preotul care administrează harul dumnezeiesc. Primitorii acestei Sfinte Taine sunt credincioșii creștini –barbați și femei - care au vârsta arătată în legile țării, sunt liberi să-și mărturisească dorința de a întemeia o familie, care nu sunt înrudiți în anumite grade și au încheiat căsătoria civilă. Soții uniți prin Sfânta Taină a Nunții sunt îndatorați la păstrarea dragostei curate și a respectului unuia către altul, la creșterea fiilor lor în temerea de Dumnezeu și la cinstirea Sfintei Biserici, spre binele lor și al semenilor.

RUGĂCIUNEA CELOR CE SE CĂSĂTORESC

Stăpâne, Doamne Dumnezeul nostru, Sfințitorul nunții celei de taină și preacurate, Păzitorul nestrucăciunii și Chivernisitorul cel bun al celor lumești, Cela ce din început ai zidit pe om și l-ai pus ca pe un împărat făpturii și ai zis: Nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor potrivit pentru el și, pentru aceasta, ai poruncit să lase omul pe tatăl său și pe mama sa și să se lipească de soția sa (soțul său) și să fie amândoi un trup, iar pe care Dumnezeu i-a unit, omul să nu-i despart; însuși Stăpâne, trimite darul Tău cel ceresc și peste mine nevrednicul robul Tău (nevrednica roaba Ta) și binecuvintează căsătoria pe care astăzi o leg înaintea feței Tale. Curățește toate păcatele mele, iartă-mi toate fărădelegile, dezleagă-mi toate greșelile cele de voie și cele fără de voie; unește gândurile, cugetele și inimile noastre în dragoste nefățarnică și în credința nestrămutată; îndreptează pașii noștri pe cărările Tale pentru ca să împlinim pururea voia Ta cea sfințită. Umple casa noastră de toate bunătățile cele de pe pământ și ne învrednicește să petrecem împreună viețuirea noastră fără de prihană, ca să sporim spre tot lucrul bun și Ție bineplăcut. Păzește-ne întru toate zilele vieții noastre, ca să plinim cu inima curată poruncile Tale și să laudăm și să preamărim Preacinstitul și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sursa: http://www.resurse-ortodoxe.ro/ortodox/cele-7-sfinte-taine/06_taina-nunții/

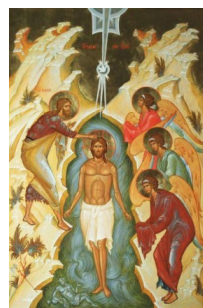

TAINA SFÂNTULUI BOTEZ

Sfântul Botez este întâia dintre Tainele Sfintei Biserici; este ușa prin care se intră în Sfânta Biserică. Și numai ajungând membri ai Bisericii lui Hristos ne putem învrednici și de primirea celorlalte Sfinte Taine.

Taina Sfântului Botez a fost instituită de Mântuitorul Iisus Hristos prin cuvintele: "Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh" (Matei XXVIII, 19). Acestea le-a grăit după învierea Sa din morți. Dar Taina Sfântului Botez nu este numai calea de intrare în Sfânta Biserică

a lui Hristos, ci și pentru câștigarea împărăției lui Dumnezeu, așa cum ne încredințăm însuși Mântuitorul, zicând: "De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu." (Ioan III, 5).

Și Înaintemergătorul Mântuitorului Hristos, Sfântul Ioan, a botezat la Iordan. Dar botezul lui nu era Taină, ci închipuia doar curățirea de păcate

prin credință și pocăință; el era mai mult un îndemn la pocăință, un semn văzut și pregător spre cele ce aveau să vină, cum mărturiseste chiar Sfântul Ioan Botezătorul: "Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc" (Matei III, 11).

Partea văzută a Tainei Sfântului Botez constă din afundarea de trei ori în apa sfințită a celui ce se botează și în rostirea cuvintelor: "Botează-se robul lui Dumnezeu (Numele) în numele Tatălui, amin, și al Fiului, amin, și al Sfântului Duh, amin; acum și pururea și în vecii vecilor, amin".

Sfânta noastră Biserică face Botezul prin afundare, nu prin turnare sau prin stropire, pentru că chiar cuvântul botez are însemnarea de "a afunda", "a cufunda". Sub formă de turnare sau prin stropire se săvârșește doar în împrejurări cu totul deosebite, când, de pildă, cineva este greu bolnav sau când nu se afla la îndemână apă din destul.

Efectele primirii Tainei Sfântului Botez sunt: iertarea păcatului strămoșesc și a tuturor păcatelor săvârșite înainte de Botez în situația celor ce se botează mai târziu; renașterea, sau nașterea la o viață nouă duhovnicească, viață de curăție și sfințenie; de asemenea, primirea în sânul Sfintei Biserici, adică numărarea celui botezat între fiii ei, putându-se împărtăși de toate celelalte Sfinte Taine și de bunurile sufletești pe care Sfânta Biserică le dăruiește membrilor ei.

De aici și denumirile date Tainei Sfântului Botez: "baie", "izvor sfânt", "luminare", "renaștere", "naștere din nou", "sfințire", "pecetea lui Hristos", "baia vieții", "baia renașterii" și "baia pocăinței".

Botezul șterge și vina și pedeapsa pentru păcate, dar el

nu nimicește și urmările păcatului strămoșesc, cum sunt: slăbirea voinței și înclinarea spre rău, pofta inimii, suferințele, bolile și moartea.

Săvârșitorii Tainei Sfântului Botez sunt episcopii și preoții, căci lor le-a încredințat Mântuitorul Iisus Hristos

puterea de a săvârși Sfintele Taine. Numai în caz de nevoie poate boteza și diaconul, iar în cazuri cu totul deosebite poate face acest lucru și un simplu credincios, având însă grijă să rostească cuvintele care arată că lucrarea se face în numele Sfintei Treimi. În acest caz, dacă cel botezat trăiește, trebuie chemat

preotul pentru citirea rugăciunilor din rânduiala Botezului și administrarea Tainei Mirungerii și a Împărtășaniei.

Dacă ne referim la vremurile străvechi, la Tradiția Bisericii, vedem că de atunci, din secolele I - III se practica botezul copiilor. Sfinții Părinți arată în scrierile lor că Biserica a primit de la apostoli obișnuința de a administra botezul și pruncilor.

În ceea ce privește faptul că pruncii nu pot să-și mărturisească credința creștină, Biserica are ca garant pe

nașii care-i primesc la botez, care mărturisesc pentru aceștia credința creștină rostind Crezul și care își iau îndatorirea ca finii lor să fie crescuți de ei în credința Bisericii. Ca să facă **mărturisirea de credință**,

nașului i se cere să fie bun credincios, să fie mai în vârstă; de asemenea, să fie de același sex cu pruncul care se botează. Părinții pruncului nu pot fi nași. Este bine ca pentru fiecare nou botezat să fie numai un naș. Nașul are îndatorirea să îngrijească de viața suflutească a finului său, învățându-l, la vremea convenită, adevărurile drepte noastre credințe spre a face din el un bun credincios, mădular sănătos al Sfintei Biserici. Dar și finul este dator cu ascultare și cu respect față de naș, în aceeași măsură cum îi ascultă pe părinții săi trupești. Există și un **Botez al muceniei** sau al sângelui (Matei X, 32; XVI, 25), cunoscut în cele dintâi veacuri creștine, înțelegând prin el moartea martirică, în persecuții, pentru Mântuitorul Iisus Hristos. Sfinții Părinți îl socotesc asemenea Botezului din apă și din Duh, uneori chiar mai de preț decât acesta (Sfântul Grigorie Teologul).

Mai cunoaștem și **Botezul dorinței** care constă în dorința arzătoare a cuiu de a ajunge membru al Sfintei Biserici, ducând o viață de pocăință și în virtute. Dacă dintr-o pricină oarecare fără voia lui nu ajunge să primească botezul prin apă și prin Duh, el e socotit botezat cu Botezul dorinței.

Taina Sfântului Botez nu se repetă. Căci "este un Domn, o credință, un botez" (Efes. IV, 5)...

"Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor", rostește cel ce primește Sfânta Taină a Botezului (Art. 10 din Simbolul Credinței). Întrădevăr, după cum cineva nu se naște trupește decât o singură dată, tot asemenea nașterea sufletească nu poate fi decât una singură. Numai dacă a fost găsit un prunc și nu se știe sigur de a fost sau nu botezat, atunci acesta este botezat condiționat, dacă n-a fost botezat. Deci nici aici nu se săvârșește un al doilea botez.

LECTURĂ DIN SFINȚII PĂRINȚI

"Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat" (Gal. III, 27). "Scufundându-te în apă, unde-ți pierzi urma, înseamnă că ai ajuns să te lipsești de viața din aer. Iar a te lipsi de viață, e tot una cu a muri. Când, peste câteva clipe, te-ai ridicat la fața apei, ajungând iar la lumină, înseamnă că te dorești fierbinte după altă viață, iar după ce ai dobândit-o, trăiești numai din ea. Din această pricină și cerem în slujba Botezului ajutorul Făcătorului a toate, iar o naștere din nou e cu mult mai însemnată decât cea dintâi. Acum și chipul lui Dumnezeu se întipărește mai bine în sufletul celui botezat decât odinioară, iar statura lui e făcută acuma și mai întocmai după modelul dumnezeiesc, căci de-acuma chiar modelul ni se arată cu trăsături mai lămurite" (Nicolae Cabasila, Viața în Hristos).

Sursa: http://www.resurse-ortodoxe.ro/ortodox/cele-7-sfintetaine/01_taina-sfantului-botez/

"Să luăm aminte!

O cultură bună se face cu ochii către cer și printr-o întoarcere către noi înșine!"

Antonie Plămădeală, Biserica în mers, Sibiu 1999

ȘCOALA PAROHIALĂ SF. NICOLAE

Importanța orelor de religie pentru copiii Școlii Parohiale este de netăgăduit. Educația religioasă (în religie și despre religie) contribuie la păstrarea și transmiterea însporită a învățăturilor de credință, a valorilor noastre ortodoxe strămoșești de-a lungul generațiilor, ce înseamnă să fii ortodox, să fii creștin, cine suntem, care sunt rădăcinile neamului nostru și în ce credem, și nu în ultimul rând, care este menirea noastră în noul cămin, noua așezare, noul tărâm.

Copiii, comunicând cu un vocabular îmbogățit, își perfecționează cunoștințele limbii române în ritmul limbilor germane, franceze sau engleze, practicate la școală în cursul săptămânii. Totodată ei se familiarizează, împreună cu cei de vârsta lor, cu datinile și obiceiurile românești. Pe de altă parte, Școala Parohială își asumă rolul important de pivot în aprofundarea valorilor spirituale românești în contextul dat de diasporă.

Tinerii și copiii școlii noastre au convingerea probată, că limba română și credința părinților își află înmulțită menire în concertul valorilor internaționale (vezi *commentariul lui Constantin*, pg. 10). Din experiența trăită de acești copii, crescuți sau născuți departe de tărâmul strămoșesc și rutina tradițională, și în vârtejul năucitor al efemeridelor tendințe consumariste, se observă, îndeosebi la copiii de vârstă școlară, cum se rumenesc rând

pe rând **fructele discernământului în har**. Pentru ei **credința este indispensabilă și tradiția are o valoare sacră**. Odată încolțită coarda viței, nu mai părăsește în veci butucul, indiferent de furtună sau pojar.

Alături de prețioasa educație de acasă, din familie, din cadrul școlilor elvețiene sau de pe alte meleaguri, școala duminicală din Parohie întărește și împlinește cu precădere cuvintele Mântuitorului Hristos care ne poruncește: "Lăsați copiii să vină la Mine!" (Matei 19,14).

Reamintim cu această ocazie tuturor că Școala Parohială întâmpină copiii de regulă duminică (I-a, a-II-a și a-III-a) la ora 10. Mulțumim părinților pentru prețioasa responsabilitate, de a-i face pe cei mici și mari părtași la viața spirituală ortodoxă (liturgică și pedagogică).

Și să se veselească toți cei ce nădăjduiesc întru Tine; în veac se vor bucura și le vei fi sălaș, și se vor lăuda cu Tine, toți cei ce iubesc numele Tău. (Ps 5/11)

eleni regli